

MUSZTY BEA - DOBAY ANDRÁS

ÖRDÖGCSAJDA

(mesemusical)

1. jelenet

Színhely: a pokol.

Bugyborgó zene, halálsikolyok, hasonló effektek. Belzebub nótája indul.

Belzebub: (énekel)

Én, az ördögök királya
elsorvadok bánatomba
Belzebub, a poklok réme
elbujdoshat szegyenébe

Szép rézüstök fortyogása,
bűnös lelkek jajgatása
nem enyhíti szívem baját,
Zebulon fiam nem tiszteli ősei nyomdokát.

Nehéz, ha apa egy sátán,
s a rügyecske hervad a családfáján,
Nehéz a teher a vállán,
Ha nem áll meg a fia a saját patáján.

Zebulonkám, édes fiam,
miattad röstellem magam,
reménységem csak te voltál,
s az ördögvizsgán egyest kaptál.

Nehéz, ha apa egy sátán,
s a rügyecske hervad a családfáján,
Nehéz a teher a vállán,
Ha nem áll meg a fia a saját patáján.

Őszülő szarvaimra szégyent hozol,
Rajtam röhög az egész pokol,
szegény apád a fő-fő sátán,
s megbuktál az ördögvizsgán.

Nehéz, ha apa egy sátán,
s a rügyecske hervad a családfáján,
Nehéz a teher a vállán,
Ha nem áll meg a fia a saját patáján.

Zebulon: Bocsáss meg, papa!!!!

Belzebub: Megbocsátaniiii?!!!! Én vagyok az ördögök fejedelme! A fiam meg szegyenszemre megbukik az ördögvizsgán!

Zebulon: Dehát papa! Hidd el, hogy én nagyon igyekeztem...

Belzebub: Méghogy igyekeztél! Haha! (húzza Zebulon fülét) Halljam csak, mi volt az első feladat?!

Zebulon: (mint a leckét, szép tagoltan felmondja) A Földről frissen érkezett bűnös lelkeket kellett rettegésben tartanom, amíg az üstbe kerülnek, érzékletesen ecsetelni a kínokat, melyek várnak rájuk!!!!

Belzebub: Na persze! De te...teee....(húzza a fülét) ehelyett elcsórtál egy csomó fát az üstök alól és szalonnát süttöttél nekik. Hát mit gondolsz, lopom én a fát?!

Zebulon: Persze, hogy lopod, papa!

Belzebub: Ne feleselj!

Zebulon: Dehát éhesek voltak szegények!

Belzebub: Engem nem versz át édes fiam! (Cinkosan, de bosszankodva mondja)
Sájnós a tanító bácsi kifigyelte, hogy aranygyűrűt meg ékszereket kaptál tőlük a szalonnáért cserébe. (suttogva, elterelőleg hadar) Jó, jó volt. (üvöltve) De legalább úgy csináltad volna, hogy ne vegyék trükk észre...

Zebulon: De a másik feladatot majdnem megoldottam! Szépen bepakoltam a bűnös lelkeket a kondérba, és meggyújtottam alattuk a tüzet...

Belzebub: Eeeeeegen! (fenyegetően húzza a fülét) Na és aztán, aztán.....

Zebulon: (zavartan hebeg) Hát aztán melegük volt és... hehe...ööö... szóval hoztam nekik egy kis frissítőt... üdítőitalt...

Belzebub: (őrjöng) Egy nagy bűdös kénköves nyavalyát! Pezsgőt és száraz Martinit vittél nekikJÉGGEL!!!! (hirtelen suttog) És EZT IS kifigyelte a tanító bácsi!

Zebulon: De papa! Egy tökjő videokazettát kaptam érte. Olyan ördögűző horrorfilmekkel...

Belzebub: Na ide figyelj Zebulon! (patetikusan) Én, Belzebub, a poklok királya nem engedhetem meg magamnak, hogy egyetlen gyermekem megbukjon az ördögvizsgán. Kapsz még egy utolsó lehetőséget. Felmész a Földre az emberek közé.

Zebulon: Az emberek közé?! Egyedül?!

Belzebub: Bizony, egyedül. A feladatod a következő: Egy szépen, boldogan elégedelő mintacsaládot kell megrontanod, szétzüllesztened három nap alatt. Tessék. Itt a cím.

Zebulon: (boldogan) Hát ez szuper! Tönkreteszek egy boldog családot! (megijed) De papa! Ha elkapnak az emberek, megnyúznak, üstbe raknak, megfőznek....

Belzebub: Na, nem csodálom, hogy megbuktál az ördögvizsgán. Még annyit sem tudsz, hogy az emberek számára te láthatatlan maradhatsz, ha akarsz.

Zebulon: Hát persze, emlékszem már (nem emlékszik) De papa! Hogy kezdjek hozzá? Hogyan rontsam meg az embereket?

Belzebub: (atyailag) Nézd, Zebikém. Minden embernek van valami a füle mögött. Meg kell kapargatni, piszkálgatni a lelküket egy kicsit.

Zebulon: Kapargatni.... piszkálgatni....

Belzebub: Nos fiam, járj szerencsével! Szerezd vissza ősz atyád becsületét! (balra elindul kifelé)

Zebulon: Igyekezni fogok, papa.

Belzebub: És ne feledd! Kapargatni, pissszkálgatni... Hahaha (sátáni kacajjal el)

Zebulon: (zsörtölődik) Méghogy piszkálgassak... meghogy (kapirgálva verdes, mint egy tyúk) kapirgáljak! Nem vagyok én tyúk! Pápapapapapa... (kapirgálva, tyúkhangot utánozva jobbra el)

Pokol átvezető zene indul.

2.jelenet

Színhely: családi nappali, computerrel, TV-vel, a közepén jelenleg ebédlőasztal, a család vacsorázik. (Mama, Papa, Mónika, Tamás)

Zebulon: (oldalról figyel) Nna pont jókor érkeztem. Ezek vacsoráznak.
(elismerően felméri a környezetet) Szép tiszta lakás, gyönyörű rend...
Na lássuk csak azt a láthatatlanságot! Igazat mondott-e jó atyám.
(Papa elé- mellé lopakodik először félve, hülye grimaszokat vág)
Tülülülűűű, Bubububúúú!

Papa: (nem reagál, de megvárja, amíg a közönség kiröhögi magát)
Isteni ez a spagetti Kriszta! Ma megint remekeltél!

Mama: (szerénykedve) Ugyan már, Géza!

Zebulon: Tyuhé! Ezek tényleg nem látnak! (Mónihoz meg Tamáshoz ugrik,
hülye pofa, stb.) Tülülü - bububú! (egyre bátrabban provokál) Hülye
gyerek! Bunkó gyerek!

Papa: Tartsd rendesen a villát Mónika! És ne csámcsogj!

Mónika: Igen, papa.

Zebulon: Jaj, de illedelmes gyerekek ezek. (gúnyolódva) "Igen papa,igen papa"
(zsörtölődve) Hogy fogok én itt piszkálgatni, kapirgálni?! (mutatja a
tyúkös műsort, majd oldalra vonul, figyel a beszélgetésre)

Mama: Holnap este a Nagy jön főzni, gyerekek. (sejtelmesen) Valami
meglepetést ígért.

Mónika: (elhalóan) Mmmmmmm. Biztos gyümölcsrizs!

Tamás: Aha, azt istenien csinálja.

Zebulon: (undorral) Pfujj! Micsoda idill!

Papa: Nem biztos, hogy hazaérek vacsorára. Megjött az a müncheni pasas a
játékprogramokért.

Mama: Tényleg! A főnöknek tetszettek az új játékprogramjaid?

Papa: (lemondóan) A Kovácsnak? Á, nem jó annak semmi, csak fanyalog.
Hogy így, meg úgy, meghogy nyugatra más kell.... Mintha ő tojta
volna a kompjutert.
(észbekap) Pardon...

(Móni, Tamás vihognak)

Mama: Persze, aztán, ha elfogadják, mindjárt beszáll társszerzőnek, és elviszi
a fele pénzt.

Papa: Mit csináljak? Ő a főnök.

Tamás: (félénken) Papa! Nem néznéd meg esetleg az új játékprogramjaimat,
amiket mostanában csináltam?

Papa: Jaj, Tamás! Tudom, hogy ügyesen bánsz a számítógéppel, de ez
komoly dolog. Nyugati üzlet.

Tamás: (lemondóan) Értem, papa.

Papa: Remélem, nem nyúltál hozzá az ÉN kompjuteremhez?

Tamás: (lemondóan) Á, dehogy. Sajnos, a sajátomat használom.

Papa: Mit sajnos?! Gyerekeknek a jó öreg Commodore is elég.

Tamás: Igen, papa.

Zebulon: (dörzsölgeti a patáit) Háhá! Ennek a srácnak nyomja valami a bögyét!
 Hihihhi! Azt hiszem, ideje munkához látnom. Rajta kezdem a
 megrontást. (Indulna Tamás felé, de megszólal a telefon)
 Telefoncsörgés.

Mama: (felveszi a telefont) Igen, tessék. (zavartan) Igen...szia... Nem, nem,
 tudod, hogy régen abbahagytam, keressetek valaki mást. (Anti biztos
 udvarol neki a telefonba, mamának jólesik, kacarászik)k)

(Zebulon a telefonhoz megy, a farkával játszik, mama pödri a telefonzsinórt)

Papa: Kriszta! Ne pödörgezd a telefonzsinórt!
 Mama: Nna, ne fűzzél már... méghogy nekem írtad a nótát... (kacarászik)

(Zebulon már unja a telefont, odamegy a Mamához , a (hátsó) farkát adja a kezébe. Mama szórakozottan pödörgeti)

Papa: (dühösen) Krisztaaa! Kihűl a vacsorád!
 Mama: Na, szia, mennem kell....ne, ne hívj többet. (leteszi a kagylót)
 (papához) Csak az Anti volt a rádióból. Az új musicaljéhez kellene a
 hangom...

Papa: (vésztjósloán kedves) Drága Krisztám. Megegyeztünk már, hogy
 megszakítod a kapcsolataidat az ilyen öregedő, züllött basszus-
 gitárosokkal.

(Zebulon innentől érdeklődve fülel)

Móni: (megondolatlanul lelkes)Az Anti régen is tökjő nótákat írt az anyunak.

Papa: (kissé emelt hangon) Édesanyád kétgyermekes komoly családanya.
 Ha nem tudnád. Annak idején megegyeztünk, hogy abbahagyja ezt a
 tingli-tangli zenélést.

Zebulon: Háhá! Kapirgáljatok csak, kapirgáljatok!

Móni: (már félve) De a rock opera meg a musical nem tingli-tangli...

Papa: (felcsattan) Befejeztük a témát, kislányom.(erőltetett bűbájjal)
 Édesanyád azóta énekórákat ad itthon, az is művészi feladat.
 (mamához) Ugye, Kriszta?!

Mama: (bizonytalanul, lemondóan sóhajt, pakolja az asztalt) Hát... mondjuk.

Zebulon: (víhog, boldog) Nem kell ezeket piszkálgatni! Kapirgálják ők magukat
 ...hehe..(komolyan) Nno Zebulon, munkára fel! Először a srácba
 bújok bele. (Tamás körül mászkál delejező mozdulatokkal)

Kifordítom, befordítom,
 agyad ronggyá nyomorítom,
 idebújok, odabújok,
 szép lelkeket szomorítok,
 Tillárom haj, tiéd a baj.

Lencse-borsó-macska farka
 kígyó-béka-sátán szarva
 csúfság-rontás-ördög-átok
 tudat alatt macerálok
 Tillárom haj, tiéd a baj.

(Hirtelen tök sötét lesz, effektek, közben Zebulon eltűnhet a színről.

Mikor kivilágosodik, Tamás dülledt szemmel mereven ül.)

Mama: Jaj, mi volt ez, Géza?!

Papa: Á, a szokásos áramszünet. Öreg már a biztosíték.

Tamás: (megrázza a fejét) Brrrr. Kakukk! (ezt a jellegzetes mozdulatot és szöveget a továbbiakban minden "megrontott" eljátssza)

Mama: Úristen! Tamás! Mi van veled?

Tamás: (határozottan) Te papa!

Papa: Tessék kisfiam.

Tamás: Tudod, mi a baja a te (gúnyosan) számítógépes játékprogramjaidnak?

Papa: (értetlenül) Márminthogy az én ...ööö....

Tamás: Igen, igen. Az a bajuk, hogy dögunalmasak.

Mama: Nade Tamás!

Papa: (megdermed, majd összeszedi magát) Lányok! Azt hiszem, sok dolgotok van még a konyhában.

Móni: Igen...Papa...

(Mama, Móni sietve balra el a tányérokkal)

Papa: (vészjóslóan) Szóval?! Ki vele ! Mi a baj az én játékprogramjaimmal?

Tamás: Á, semmi. CSAK unalmasak. Dögunalmasak. Karikákba kell begurítani egy golyót, meg ilyesmi. Már mindenkinek a könyökén jön ki.

Papa: (vészjóslóan) Roppant érdekes. Folytasd csak fiam!

Tamás: Folytatom is. A te számítógéped milliószor többet tud, mint az én öreg masinám. Ezt hallgasd! (odaugrik a géphez, nyomogat)

Papa: Megtiltottam, hogy használd a gépemet!

Tamás: Csak egy kis zenét fabrikáltam vele...

Papa: Méghogy zenét?! Ilyen marhaságokra használod a kompjuteremet?

Tamás: Ez nem marhaság!!

(Zene indul)

Tamás: (énekel)

Amerikában sok gyerek
szerzett vagyont és hírnevet
Programoztak, ahogy akartak
örült apjuk a millióknak

Papa: Ha tönkrenyúzod a gépemet
Hát pofont kapsz, nem hírnevet
A pimaszkodást, ha folytatod,
nyakleves lesz a programod.

Papa,Tamás: A számítógép az élet sója,
De könnyen lehet a megrontója.

Papa: Lennél te csak az én koromban
két döhe gyerekekkel a nyakadban
Nem kritizálnád a fantáziám,
loholnál te is egy főnök után

Tamás: Én leszek majd a főnök magam,
és nem gyöpösödik be az agyam,
Nem sorvad így el a fantáziám,
nem vagdosom a fiamat kupán.

Papa,Tamás: A számítógép az élet sója,
De könnyen lehet a megrontója.

(Mama beront Mónival)

Mama: Jaj, hagyjátok már abba!

Tamás: O.K. Én már itt sem vagyok. (balra el)

Mama: Úristen,ez a gyerek megőrült!

Papa: (erőltetett nyugalommal) Nyugalom, Kriszta, nyugalom! Mónika!!!
Mars az ágyba! Ma nincs tévé!

Móni: (reszketve) Igen...apu...

Papa: (szinte magában motyog) Én meg kimegyek egy kicsit (sóhajt)
levegőzni a jó büdös Moszkva tέρre.

(Függöny, előtte Zebulon dörzsölgeti a kezét.)

Zebulon: Háhá! Éljen! Sikerült! Tamásnak már vége! Hehe. Zseni vagy
Zebulonkám! Egy kis pihenő, aztán jöhet a (tyúkozok) Pááá-papapa...
KAPIRGÁLÁS ! (balra el)

(átvezető POKOL-zene)

3. jelenet

Szín ugyanaz, mint az előző jelenetben. Éjszakai fények, a computer képernyője világít csak. Tamás a computer előtt ül, nyomogatja a billentyűket. Zebulon egy fotelből figyeli. Éjfél üt az óra.

Móni oson be a szobába.

- Móni: (suttogva) Hé, Tamás!
 Tamás: (oda se figyel) Ha?!
 Móni: Tamás! Te tényleg begolyóztál! Mi a fenét csinálsz itt éjszaka?
 Tamás: (mint fent) Nem látod...nyomogatom...a számítógép...billentyűit...
 Zebulon: Nyomogasd csak Tomikám, nyomogasd! Hihihí.
 Móni: Ilyenkor programozol?!
 Tamás: (mint fent) Nyavalyát! Csak ellenőrzöm egy ifjúkori zsenyémet.
 (ironikusan) Játékprogram korai korszakomból.
 Móni: De aranyos! Mik ezek?
 Tamás: Nem látod? Ez itt a képernyőn egy temető.
 Móni: Aha. Vidám kis játékprogram.
 Zebulon: Temetőőő?! Hihihí ...Ez pont nekem való! (közelebb megy)
 Tamás: Szóval. (lelkesen magyaráz) A sírokból picinyke aranyos kísértetek bújnak elő, és ez...ez itt a sírásó. Neki kell fejbeverni őket egy ásóval és akkor szereztél ezer pontot.
 Móni: Tökjő!
 Zebulon: Tényleg tökjő! (Ő is gyerek, nézi)
 Tamás: Na, ezt figyeld! Ez itt egy családi kriptá. Itt már három-négy kis kísértet dugja ki a buksi fejét...
 Zebulon: (izgul) Na most adj nekik! Püff!
 Móni: (rádöbben) Te Tamás! Ez apu számítógépe!
 Tamás: (nem érdekli) Aha.
 Móni: Dehát azt mondtá,hogy leharapja a fejedet, ha ...
 Tamás: (közbevág) Idefigyelj hugica! Törődj inkább a saját bajoddal!
 Móni: Milyen bajommal?
 Zebulon: (felfigyel, "tyúkozí", kapírgál)
 Tamás: (túlzott jóindulattal) Tudod, hogy a suliban mi a véleményük rólad a srácoknak..
 Móni: (rezignáltan) Van véleményük?... (sóhajt) Az is valami...
 Tamás: Figyelj már! Nnna. Most őszintén. Szóval azt mondják, hogy... (zavart jóindulattal, mégiscsak a testvére, de nem jön a szájára a dícséret)
 Szóval, hogy... egész jó csaj vagy...nna.
 Móni: (hezitálva) Az a...(nyel) magas fekete is....azt mondja?
 Zebulon: (inentől kezdve jegyzetel) Jó csaj.... aszongyahogy magas fekete....
 Tamás: (atyáskodva) Persze. Ő is... (sóhajt) Dehát...
 Móni: (sóhajt) Tudtam, hogy lesz egy DEHÁT...
 Tamás: Igen. Mert állandóan itthon ülsz, még fagyizni sem mész el velük, nemhogy egy buliba, vagy videózni...
 Móni: Á, tudod, hogy anyuék...
 Tamás: Túúdom, túúdom... Anyu is ugyanolyan nyuszi, mint te.
 Móni: Szegény! Abbahagyta a musical tanzakot pedig állítólag ő volt a legjobb az osztályban.
 Tamás: Most meg egész nap ezek az iszonyú énekórák!

Móni: (kuncog) Ennyi hamisan kornyikáló zöldséges csemete nincs is az egész városban.
 Tamás: (gúnyosan) Ez is "művészi feladat" jó atyánk szerint...
 Móni: (jólétesülten suttog) Te! Tudod, ki ez az Anti?
 Tamás: Sejttem...
 Zebulon: Na, már én is sejttem.
 Móni: A főiskolán udvarolt anyunak, meg tökjő nótákat írt neki.
 Tamás: Aha. Akkor ezért olyan ideges apu, ha telefonálgat.
 Zebulon: (boldog, jegyzetel) Háháá! Kapirgáljatok gyerekek, csak kapirgáljatok!

(Tamás lemezt rak be a computerbe)

Móni: Úristen! Mit csinálsz.
 Tamás: Nyugi, nyugi. Most másolom át a játékprogramot a lemezre.
 Móni: Dehát ezek apu lemezei!!!!
 Zebulon: Csináld csak Tamáskám, csináld!
 Tamás: Eegen. Méghozzá kettő. Egyik megy a hülye főnöknek, a másik meg a müncheni pasasnak.
 Zebulon: Töröld le az apád hülyeségeit a francba! Haha!
 Móni: Te őrült! Akkor apu a TE játékprogramodat fogja bevinni?!
 Tamás: Persze. De most már tűnjünk innen hugica, nehogy lebukjunk.
 (kikapcsolja a computert, helyére rakja a lemezeket)
 Móni: Úristen, mi lesz ebből...
 Zebulon: Hehehe! Hogy mi lesz ebből?! Csak annyi, hogy Zebulon sikeresen leteszi a pótvizsgát. Ó, atyám Belzebub, hamarosan kebledre ölelheted zseniális kis Zebulonodat. (ásít) Ááááá! Na, mehetek szunyókálni. Holnap aztán... hihih... (dörzsölgeti a jegyzeteit) bele a közepibe!

Átvezetésnek POKOL ZENE

4. jelenet

Színhely, mint előbb. Sötét téli reggel (rádióból esetleg a reggeli műsor szól.) Papa a kávéját kavargatja.

Zebulon ücsörög a sarokban álmosan.

Mama: (kintről) Géza! Kérsz még egy kis kávé?

Papa: Egy kicsit nem kérek. De két nagy kávé, azt igen. Brrr. Utálom ezeket a sötét téli reggeleket

Mama: (kávéval be) Rámegy a gatyánk a vilanyszámlára.

Papa: (iszik) Ühüm. Kell a koffein, ma nehéz napom lesz.

Móni, Tamás iskolatáskával rohan át a színen.

Móni: Sziasztok! Elmentünk a suliba!

Mama: Tamás! Bocsánatot kértél már apádtól?!

Tamás: (az ajtóból vissza, mintha leckét mondana) Elnézést apu, többet nem leszek ennyire nagyon - nagyon hülye. Hello!

(Móni, Tamás kirohanak)

Papa: (morog) Ez aztán tud bocsánatot kérni...(legyint)

(Mama pakolja ki a konyhába a reggeli edényeket)

Zebulon: (körüllibegi a Papát) Jó reggelt kedves papa! Remélem nincs ellene kifogása, hogy belébújjon egy kicsi, aranyos ördögöcske, hehehe.

Rajta, Zebulon!

Lencse-borsó-macska farka

kígyó-béka-sátán szarva

csúfság-rontás-ördög-átok

tudat alatt macerálok

Tillárom haj, tiéd a baj.

Megint tök sötét lesz. Effekt, majd csend. Mikor felgyullad a vilany, Papa düledt szemmel áll, meredten néz.

Mama: (kintről) Géza!! Megint vacakol a villany!

Papa: (mint Tamásnál) Brrr. Kakukk! Brrr. Kakukk!

Mama: (bejön) Géza! Mi a baj?

Papa: (normális lesz) Hogy én mekkora egy marha vagyok! (szedi össze a computerlemezeket)

Mama: Mit pakolsz, Géza?!

Papa: (pakol) Viszem a...játékprogram...lemezeket.

Mama: A Kovácshoz? A főnöködhöz?

Papa: Nna, nem! Megyek egyenesen a szállodába a müncheni pasashoz... aztán majd kedves, ámde igen hülye főnököm is kap egy másolatot.

(jelentőségteljesen) De csak utána! (rohan kifelé)

Mama: De Géza! Ki fognak rúgni!

Papa: (bevágja az ajtót)
 Mama: (rezignáltnan) Hát itt már mindenki megbolondult.

Függöny, áttűnés-zene

Zebulon: (függöny előtt két kezével gratulál magának)
 Háháhááá! Gratulálok, Zebulon fiam! Kettő null a javamra!
 (közönséghez) Mindenkit megrontok, minden lelket megnyomorítok.
 Mit szóltok gyerekek, ugye én fogok győzni?!
 (két lehetőség van: NEEEEEM! vagy IGEEEEEN!)
 (NEM-re) Mi az hogy nem?! Estére végzek az egész családdal.
 (IGEN-re) Háhá. Estére végzek az egész családdal.
 Pííípipipi, illetve (újrakezdi) Páápápápá.... (balra eltyúkozik, közben
 pápát inthet a gyerekeknek)

5.jelenet

Helyszín megint a nappali. Mama valahol kint énekórát tart, kornyikálás végig a jelenet alatt.

Zebulon valahol egy sarokban a fülét fogja be a szörnyülködéstől.

Józsi: (marlborós basszbariton, rettentő hamisan skálázik a másik szobából)
Mimimimi - mamamama - momomomo - maaa...

Ajtócsengő megszólal.

Mama: (kijön a másik szobából, visszaszól) Rögtön jövök, Józsi! Folytassa ciszről! (átvonul a szobán)

Józsi: (folytatja) Mimimi....

Mama: (kinyitja az ajtót)

Móni: (dideregve be) Szia anyu. Képzeld, elmaradt a kosáredzés.

Mama: Nagyon helyes. Akkor te mész bevásárolni. Mindjárt zár a bolt.

Józsi: (bentről) Mimimimi...

Mama: (hátramutat, rezignáltan) Tanítvány van nálam. (papírt, ceruzát keres)

Móni: (hasonlóan rezignáltan) Hallom! Megint a zöldséges Józsi...

Mama: (sóhaj) Eeegen. (írja alistát) Na, várj egy kicsit... Két liter tej, kávé, kifli...

Zebulon: Tiszteletem, drága hölgyeim! Most önökön a sor. (patetikusan) Atya és fia immáron elkárhoztak, vagyis kettő-null a javamra. (vált) Hihih. Azt hiszem, ezzel a bűbájos Mónikával kezdem. Szerintem két perc alatt végzek velem.
(zene indul)

Kifordítom, befordítom,
agyad ronggyá nyomorítom,
idebújok, odabújok,
szép lelkeket szomorítok,
Tillárom haj, tiéd a baj.

Megint sötét lesz, Józsi ijedtében egyre hamisabban kornyikál.

Zebulon eltűnik.

Mikor felgyullad a villany, Móni gülszemmel áll, mint az előző delikvensek.

Mama már nem is reagál, folytatja a firkálást.

Mama: Apád már igazán megnézhetné azt a vacak biztosítékot.

Móni: Brrr. Kakukk!! Brrr. Kakukk!!

Mama: (föl sem néz) Mondtál valamit?

Móni: (megrázza magát) Ööö... nem, dehogy. (határozottan) Illetve...
(hirtelen ötlettel) Figyelj, anyu! Bevásárlás után felmennék a Zsuzsáékhoz.

Mama: (kutat az emlékezetében) Aaaa... Zsuzsa...annak az autókaros-szériásnak a lánya...ugye...

Móni: (türelmetlenül) Igen, igen. Kapott egy tökjó videokazettát. Ott lesznek páran az osztályból és engem is hívtak...

Mama: Na, el tudom képzelni. Horror meg akciófilm. (karatét utánóz)
 Hadzsime!! Különben is. Csupa újmilliomos csemete. Mégha valami
 rendes értelmiségi társaságba keverednél!
 Móni: (gúnyosan) "Értelmiségi társaság"! Jaj, anyu! Azoknak nincs pénze
 a legújabb videokazettákra!!

Nóta indul

Mama: Veszélyes egy lánynak egy videós buliban
 Móni: Hülyének néznek majd megint a suliban!
 Mama: Egy jólnevelt kislány a tanácsra figyelne,
 Móni: Nem olyan biztos, hogy jól vagyok nevelve.

Együtt: Nem zavarodna az agyuk belé,
 ha anyja a lányát megértené,
 Nem nyomorodna a világ belé,
 Ha lánya az anyját megértené.

Móni: Te az én koromban a színpadon álltál,
 ha nem vesz el a papa, még mindig kornyikálnál,
 Mama: Tanultam, és nem rohantam fejjel a falnak,
 aztán jött apád és vége lett a dalnak.

Együtt: Nem zavarodna az agyuk belé,
 ha anyja a lányát megértené,
 Nem nyomorodna a világ belé,
 Ha lánya az anyját megértené.

Mama: Mosogatnál éjjel-nappal, hogy a körmöd bereped,
 próbálnál nevelni két pimasz gyereket!
 Móni: Az énekórákba belesavanyodtál,
 Még mindig sztár lennél, hogyha akarnál!

Együtt: Nem zavarodna az agyuk belé,
 ha anyja a lányát megértené,
 Nem nyomorodna a világ belé,
 Ha lánya az anyját megértené.

Mama: (lakonikusan) Mindegy. Nem mész el, és kész.
 Móni: Oké. Akkor megyek. (jelentőségteljesen) BEVÁSÁROLNI!!!! (szép
 lassan kimegy, de az ajtót azért bevágja maga után)
 Zebulon: Hihihí. Hát ez is bekapta. Három-null a javadra, Zebulon fiam.
 Józsi: (kintről) Mimimimi...(kántál) Osiris, Isis...
 Mama: (sóhajt) Jaj, istenem. Szétmegy a fejem ettől az iszonyú kornyikálástól.
 (migrénes halántékát dörzsölgeti)
 Zebulon: (közelébe somfordál) Nyugalom, kedves Mama. Rögtön jövök...
 (sátánian) segítek...

Zebulon: Lencse-borsó-macska farka
kígyó-béka-sátán szarva
csúfság-rontás-ördög-átok
tudat alatt macerálok
Tillárom haj, tiéd a baj.

(Töksötét, Józsi rémulten kornyikál, kivilágosodik)

Mama: (az immáron családi szokássá vált gülüszemmel megmeredve)
Brrr. Kakukk! Brrrr. Kakukk! (magához tér) Végülis... nem is mondott
olyan nagy hülyeséget ez a Móni. Alig múltam harminc. És a musical
(gúnyosan) "nagy öregjei"! Csupa 40-50 éves vén csotrogány.
Na, meg amennyit még letagadnak!!! (kikiabál) Józsikám, drága!

Józsi: (kijön) Bocsánat, hogy hamis voltam, de itt állandóan kialszik a
villany.

Mama: Azt hiszem, befejezhetjük az énekórát.

Józsi: (naívan) Annyira jól megy?

Mama: (bűbáj) Nem, Józsikám. Annyira rosszul. Józsi. Maga elképesztően
tehetségtelen.

Józsi: Dehát a mama azt mondta...

Mama: Nézze Józsi. Mondja meg anyukának, hogy inkább vegye be a
zöldséges üzletbe. Egy nagy halom pénzt fog keresni.

Józsi: (megkönnyebbülve) Szerintem is jobb lenne, csak anyuci
erőszakoskodott. hogy legyen belőlem operaénekes. (üvölt) Osiris-
Isis..

Mama: Tudom, tudom. Nagyszerű orgánuma van.

Józsi: (torkához kap) Úristen, az valami betegség?

Mama: Dehogyan. Csodálatos hangja van, Józsikám. Társaságban,
cigányzenés vacsoráknál áriázhat, kornyikálhat, és imádni fogják.

Józsi: (reménykedve) Ez csodálatos! És akkor nem is kell többet énekórára
jönnöm?

Mama: Nem, Józsikám, befejeztük.

Józsi: (elmenőben) Hálistennek, úgyis utáltam az egészet... már ugye...
elnézést kérek... (öblögetve énekel kifelé) Mimimimimimi mi mozog
a zöldleves bokorban....(kimegy, ajtó becsap)

Zebulon: (kezét dörzsölgetve be, kezdi utánozni a Mamát)

Mama: Na, ezzel megvolnánk.

Zebulon: Na ezzel megvolnánk.

Mama: Most pedig (boldogan énekelve) szépen végighívom az összes
tanítványomat és érzékeny búcsút veszek tőlük.

Zebulon: (súg neki) ...és kirúgom őket.

Mama: És kirúgom őket!! (megtorpan) Nem! Először is (telefonhoz megy,
tárcsáz) felhívom az Antit.

Zebulon: És elvállalom az új musical főszerepét.

Mama: És elvállalom az új musical főszerepét.

Zebulon: (diktál,kicsit lelkesebben, áhítattal patáit ég felé tárva) És a Géza le
van ejtve.

Mama: (utánozza) És a Géza le van tojva.

Zebulon: (megsértődve) De én nem úgy mondtam!!! Na, mindegy. (Mamának
parancsol, a telefonra mutat) Telefon!!!

Mama: Ja persze. Telefon. (tárcsáz) Hello, sziasztok! Találatok már valakit helyettem? Ne...ne kérdezzetek semmit...Mikor van a a stúdiófelvétel?
O.K. , ott leszek. (lecsapja a telefont, kabátot kap fel, balra kirohan).

Zebulon: (monológ) Éljen és virágozzék Zebulon, a bátor, az okos, a szép (megakad, ha van tükör, belenéz, esetleg zsebtükröt húz elő) Na, jó ez azért már túlzás... szóval vegyük számba, mit végeztem .(gyerekek felé lehet mutogatni + reagálást figyelembe venni) Megrontottam a Tamást (mutatja) az egy! Megrontottam a papát (mutatja) az kettő. Megrontottam Mónikát (mutatja), az három. Végül végeztem a Mamával (mutatja), az négy! Teljes a győzelem! Hihiiii!

Azért az estét még megvárom. Végigélvezem egy valaha boldog család TELJES ÖSSZEOMLÁSÁT!!!! Háháhá!

(Zene indul, Zebulon énekel)

Zebulon: Ne féljen a fő-fő sátán
Zebulon megáll a saját lábán,
Ne fájjon a belzebubja,
Büszke lesz rám, a patája, a púpja

De jó itt Zebulon sorsa
Nem nyeli a füstöt lenn a pokolba´
Ne féljen, a fő-fő sátán
Zebulon fia megáll a saját patáján

(Függöny, vége az első felvonásnak)

2.felvonás
1.jelenet

Színhely a nappali.

Mama, Nagyi terítik az asztalt.

Zebulon kezét dörzsölgetve várja az "előadást".

Papa: (most jön haza, megkönnyebbülten dúdolgat) Tiririm, tararam, pampam! Mmmmmm! Micsoda illatok! Hiába! Nekem van a legjobban főző anyósom az egész országban! (puszit ad a meglepődött Nagyinak) Na és a legfiatalabb!

Nagyi: De jó kedved van ma, Géza!

Papa: Azt meghiszem! Elvittem a legújabb játékprogramomat a müncheni pasasnak a szállodába. Egész jól eldumáltunk.

Nagyi: Na és a főnököd, az a ...Kovács?

Papa: Neki is vittem egy lemezt. Odavágtam az asztalára és szó nélkül otthagytam. Hehe.

Nagyi: (megmerevedik, értetlenül)..dehát Géza... te nem szoktál ilyeneket csinálni!

Zebulon: (patáit dörzsöli) Hihihhi, hehehe. Az előadás jól indul! (A térdét csapkodja) Mi lesz itt még! Hihihhi!

Mama: (neki is vaj van a füle mögött) Semmi gond anyukám. Történt egy -két dolog a héten, amióta nem találkoztunk.

Papa: Egy kicsit összekaptam a hevesvérű unokáddal, a Tamással...de már kibékültünk.

Mama: Iiigen. Éppen boldogan nyomogatja a számítógépet a szobájában.

Nagyi: És Móni mikor jön haza?

Papa: (döbbensten) Miii? Nincs itthon a lányom?!

Mama: (zavartan) Öööö...hát volt egy kis vitánk ma délben, öööö...szóval (hadar) hagyott egy cédulát, hogy videózni ment egy osztálytársához. (védi) De nyolc körül itthon lesz!

Zebulon: (mint fent) Tudtam, hogy ez is bejön! Hihihhi.

Papa: Hát ez óriási!

Nagyi: Szép kis családi vacsora, mondhatom... (Telefoncsörgés)

Papa: (idegesen felkapja) Igen. Tessék. (még fennhéjázóan) Á, tiszteletem Kovács úr!...igen...örülök, hogy drága főnököm is megnézte az új játékprogramomat! Hát persze, hogy baromság...(döbbensten) Micsoda?! (fokozatosan elhal a kedve)...milyen kísértetek?! (pödörgeti a telefonzsinórt)

Mama: (gúnyosan) Géza! Ne pödörgezd a telefonzsinórt!!!

Papa: (leinti) Temetőben...sírásó...családi kriptából egyszerre négy kísértet... igen...igen....értem....(leteszi a kagylót)

Nagyi: Az istenért, Géza! Mi történt?

Papa: (rezignáltan leroskad) Á, semmi. Csak kirúgtak az állásomból. Valaki (sóhajt, pillanatra jelentőségteljesen felemeli a hangját) mondom VALAKI (visszazuhan) szóval...letörölte az én eredeti játék-programomat, rávette a sajátját, és én valami agyrém dolgot adtam oda a müncheni pasasnak... na meg a Kovácsnak... a VOLT főnökömmnek...

Mama: Szóval, a Tamás!
 Zebulon: (tettetett részvétellel) Bizony a Tamás!
 Nagyi: Az én kis unokám!
 Papa: (rezignáltan, minden él nélkül) Igen. Kicszerélte a computerlemezeket.
 Mama: Nahát én a fülénél fogva cibálom ide!
 Papa: Nem! Jobb, ha most nem kerül a szemem elé...
 Nagyi: (kesereg) Jaj, Géza! Miből fogtok megélni?!
 Papa: Hát, amíg nem találok új állást...(sóhajt) A feleségem tart el SZÉGYENSZEMRE az énekórákból.
 Mama: (zavartan krákog, vallomásra készül) Khm...Géza. Nincs több... énekóra... szóval kirúgtam az összes tanítványomat.
 Nagyi: Kriszta, te teljesen megőrültél!
 Zebulon: Naná, hogy megőrült! Én gondoskodtam róla! Hihi-hehe.
 Nagyi: 500 Ft óránként!
 Papa: Nekem már mindegy. Az egész család meghülyült, miért éppen a feleségem maradna normális?
 Nagyi: Nahát, én ezt nem hallgatom tovább! A vőm leköpi a főnökét. A lányom kidob egy rakás pénzt az ablakon. Az egyik unokám kirúgatja az apját az állásából, a másik isten tudja, hol csavarog... Na nekem ebből mára elég. Holnap este azért feljövök vacsorát főzni... ha ugyan lesz még kinek (legyint, kimegy).
 Mama: (Nagyi után indul, de meggondolja magát. Gézához fordul, békítően) Nézd Géza. Kaptam egy jó ajánlatot.
 Papa: Gondolom... az Antitól...
 Mama: Jaj, ne kezd már megint! Holnap kezdik felvenni az új musicalt a stúdióban. FŐSZEREPET KAPTAM!!!!
 Papa: Képzem!! Vak a Bottyán, Kun a Béla meg Hun az Attila....
 Mama: Géza! Gyere be velem a stúdióba! Szükségünk van rád.
 Papa: Haha! Méghogy énrám. Tudod, hogy botfülű vagyok. (artikulátlanul énekel) "Boci-boci taaarkaaaa".
 Mama: Jaj Géza! Figyelj már! Az új szintetizátort kéne beprogramozni. Egész jól fizetik.
 Papa: Hát ez jó. Méghogy én. A színjeles egyetemi diplomámmal!
 Mama: (kezébe veszi a kezdeményezést, duruzsol) Nna, gyere! Menjünk le sétálni, közben elmesélem, hogy miről lenne szó.
 Papa: (lemondóan) Végülis mindegy. Télen meg majd elmegyek havat lapátolni.

Mama, Papa balra el. Függöny.
 Zebulon monológja a függöny előtt.

Zebulon: Háháhá, hihihí! Ó, szólaljatok meg győzelmi fanfárok! Ó, atyám, Belzebub, te poklok fejedelme! Büszke lehetsz gyermekedre. Zebulon maradéktalanul teljesítette feladatát. Méghozzá - hihihí - KÉT NAP ALATT! Tönkretettem egy egész családot!
 (rádöbben) Tényleg, hogy én milyen hülye vagyok! Hát én három napot kaptam! Csak nem fogok visszamenni a pokolba idő előtt?! Fát hordani az üstök alá, brrr... bűnös lelkekkel vacakolni.... Na nem! Egy nap lustálkodást igazán megérdemlek -uuuuú csak apám rá ne jöjjön!
 (hirtelen ötlettel) Te Zebulon! Te nemcsak okos és ügyes vagy,

hanem (vállon veregeti magát) in-tel-li-gens is! Hát persze! Holnap este jön a Nagyi főzni. SZORGALMI feladatként őt is megrontom. Háhá!! Négy helyett öt győzelmi trófeát viszek haza. Ráadásul egy teljes napot tudok lazsálni. Hihihi. És most jöhet a jól megérdemelt pihenés. (ásít) Ááááá. (motyog) A végén még..áááá... alördög lesz belőlem...nyamnyamnyam vagy főördög (kikóvályog a függöny elől)

2. jelenet

Másnap este, a színen sötét, csengetés, majd kulcszörgés.

Nagyi: Hahó gyerekek! (felkapcsolja a villanyt) Kriszta, Géza! Hoztam egy kis finom vörösbort!

Zebulon ébredszik a sarokban.

Nagyi: (rádöbben, hogy üres a lakás) Nahát, hol a csudában csavarognak ezek szombat este?! (az asztalhoz megy, leteszi a bort) Aha, itt egy papír . Aszongya, hogy..." Este későn jövünk haza, egyetek valamit a Nagyival: Apu, Anyu. " (mérges) Hát ez jó. Idehozom a legfinomabb vörösbortomat, hogy kibéküljenek, ezek meg sehol. (dugóhúzóval nyitja a bort)

Zebulon: (felébred) Áááá! Tiszteletem, kedves Nagyi! Nem kell úgy elkeseredni, rögtön felvidítom. Háhá, megvan! Itt ez az üveg bor. Megitatom a csajjal. Hehehe... Mire a család hazatér (gonoszul) berúgatom az öreglányt.(bűvöl)
Kifordítom, befordítom,
agyad ronggyá nyomorítom,
idebújok, odabújok,
szép lelkeket szomorítok,
Tillárom haj, tiéd a baj.

Megint sötét lesz, rontás effekt, Zebulon eltűnik,majd villany felgyullad.

Nagyi: (a szokásos) Brrr. Kakukk! Brrr. Kakukk! (feleszmél) Hé! Hát ez meg mi volt? És mi ez a furcsa.... bizsergés itt a gyomrom táján... Gyorsan iszom egy kis borocskát, hátha elmúlik... (tölt magának) Nahát, nem múlik el! Gyorsan még egy pohárkával! (iszik) Különben...nem is olyan rossz érzés. (kuncog) Komolyan, borzasztóan emlékeztet valamire ez a bizsergés...(tölt magának) Mikor is volt, várjunk csak ...na nem, ez lehetetlen...

Móni, Tamás bejönnek

Móni: Szia, Nagyi!

Tamás: Hello!

Nagyi: (kedvesen kezd becsípni, kedélyes) Hát ti meg hol tekeregtetek? Egészségetekre!

Móni: Fölugrottunk a Zsuzsához videózni.

Tamás: (észreveszi az üveget, döbbenően) Nagyi! Te iszol?!

Móni: Már fél üveggel megittál!

Nagyi: (kedélyesen) Képzeljétek, gyerekek! Olyan furcsán érzem magam, mint fiatal koromban. Olyan...mintha...Ez az! Mintha belémbújt volna az ördög!

Móni: Jaj, Nagyi, ne viccelj már!

Nagyi: Sőt szerintem...(most realizálja) Hogy ez eddig nem jutott eszembe!

Tamás: Szörnyű! Nem elég, hogy az egész család bedilizett...

Nagyi: Éppen ez az! Szerintem pont úgy viselkedtek, mint akikbe belebújt az ördög.

Tamás: (heherészik) Óriási! Nem elég az UFÓ-k meg a gondolatátvitel...

Móni: Jaj, Tamás! Hagyd már, hogy a Nagyi végigmondja, amit akar!

Nagyi: (énekel)

Nnem tudom, mi történt, az ördög bbbiztos bbbbelémbújt.

Nnem tudom, mi történt, az ördög bbbiztos bbbbelémbújt.

Sót kkevernék a gyümölcsrizsbe, cccukrot tenék a gulyáslevesbe,

De az ördög bbbbiztosan bbbelémbújt.

Belémbújt végra, belémbújt már,
Egy picurka ördög a pokolba vár,
Zsibong a vérem, hogy nem vagyok vén,
Belémbújt az ördög, úgy élvezem én.

Nagylánykoromban jött rám utoljára,
Mikor a traktoros Józsi el akart vinni a bálba,
Mondta anyám: "Jaj, vigyázz, te Róza!
Ha elmész, inkább menj a pokolba!"
De én csakazértis elmentem a bálba.

Belémbújt végra, belémbújt már,
Egy picurka ördög a pokolba vár,
Zsibong a vérem, hogy nem vagyok vén,
Belémbújt az ördög, úgy élvezem én.

Miért ne jöhetne gyakrabban az ördög,
ha a TV előtt vánnyadtan ücsörgök,
Bárcsak mindig bennem maradna,
Miért bújik mindig egy fiatalabba
Miért ne jöhetne gyakrabban az ördög?

Belémbújt végra, belémbújt már,
Egy picurka ördög a pokolba vár,
Zsibong a vérem, hogy nem vagyok vén,
Belémbújt az ördög, úgy élvezem én.
Belémbújt az ördög, úgy élvezem én.

Móni: (hirtelen eszébe jut valami) Te Nagyi! Megkérhetlek valamire?

Nagyi: Mondjad kislányom!

Móni: Kimennél egy picit a konyhába? Szeretnék a Tamással négy szemközt beszélni.

Nagyi: Jól van, jól van, megyek már! (felkapja a borosüveget az asztról) A bort azért viszem magammal, nehogy... hehe... belenyalakodjatok!
(Nagyi el)

Móni: Te Tamás! Lehet, hogy a Nagyinak igaza van!

Tamás: Te meg bediliztél!

Móni: Figyelj már! Ha van kanálhajlítás, telepátia, gondolatátvitel... miért ne lehetne ördög is?!

Tamás: Túl sok videót nézel mostanában!

Móni: (hízeleg) Na, Tamás! Legalább próbáljuk meg!
 Tamás: Mit, te szerencsétlen?
 Móni: Hát kiűzni az ördögöt a Nagyiból!
 Tamás: Ez jó! És mégis, hogyan gondolod? Vasvillával, tömjénfüsttel vagy ráolvasással?!
 Móni: Ne hülyéskedj! Nincs valami ördögös játékprogramod?
 Tamás: Nekem ne lenne?! Annak a sírásós játéknak van egy olyan változata, ahol picurka ördögök futkároznak a temetőben és őket kell fejbevagdosni.
 Móni: Zseniális! Keresd meg gyorsan és tedd be a computerbe.
 Tamás: Aha. Értem. (gúnyosan) Szóval az ördög, aki SZERINTED a Nagyiba bűjt, nem fogja tétlenül nézni, hogy fejbevagdosd a rokonait.
 Móni: Hát persze! Biztos kibűjlik, hogy segítsen nekik.(hízeleg) Naa! Tamás!
 Tamás: (sóhajt) O.K. Betöltöm a programot. (morog, miközben matat a számítógépen) Örület! Ördögűzés számítógéppel!!!
 Móni: (kikiabál) Nagyi! Nagyi! Gyere gyorsan!
 Nagyi: (jön, aranyosan pityókás) Mi a csuda olyan sürgős?
 Tamás: Légy szíves, ülj ide a fotelba, a képernyő elé.
 Nagyi: Jaj, Tamáskám! Tudod, hogy utálok ezeket a számítógépes játékokat!
 Móni: Nem kell nézned. (suttogva nyugtatgatja) nyugodtan csukd be a szemed.
 Nagyi: Jó ötlet, úgyis annyira elálmosodtam. (ásít)
 Tamás: Figyelj Móni, indítom.

Játékprogram hangja indul.

Zebulon: (csak a hangja, mikrofonból, elvarázsolva, ingerülten) Hé! Miafenét csinálnak ezek ottan? Nnna nem! Szegény kis védtelen ördögöket fejbevágni! (begurul) Na várj csak, te rohadt sírásó, majd adok én neked!

(Áttűnés effekt, mely pont úgy hangzik, mint amikor egy pszichopata kisördög egy Halak jegyében született pityókás Nagyiból átugrik egy Phillips monitor képernyőjére)

Móni: Odanézz! Ott van a képernyőn! Az a kis randapofájú dundi!
 Tamás: Úristen! EZ az ördög TÉNYLEG nincs benne a programban.
 Móni: (belelkesedik) Tökjő! Figyeled? Kikapta az ásót a sírásó kezéből.
 Zebulon: (mikrofon) Nesze, te szemét! Bántod a kisebbet? Nesze! Nesze!
 Tamás: (már ő is lelkes) Hű, de nagyot szózott oda neki!
 Móni: Gyorsan! Állítsd meg a programot!
 Tamás: (nyomkod valamit a klaviatúrán) Háhá, sikerült!
 Móni: Bezártuk a programba!
 Tamás: Nézd Nagyi, elkaptuk az ördögödet!
 Nagyi: (nem reagál, mivel félrebillent fejjel alszik, szuszog)
 Móni: Pszt! Elaludt szegény.
 Tamás: (a monitorra mutat) Ez a disznó leitatta.
 Móni: Figyelj! Mozog a kisördög szája!
 Tamás: Várj, felhangosítom (matat a gépen)

Zebulon: (mikrofon) Azonnal engedjétek ki! Engem nem lehet csak úgy bezárni egy koszos temetőbe! Én Zebulon vagyok, Belzebub fősatán egyetlen gyermeke!

Móni: Ez jó! Meghülyíti az egész családot és még neki áll följebb.

Zebulon: (mikrofon) Nem én akartam! Higgyétek el! Az volt a házi feladatom, hogy megrontsak egy békés családot.

Móni: EZ sikerült. Gratulálok, kedves....

Zebulon: (mikrofon) ZEBULON.

Móni: Zebulon! Milyen randa név! Pont rádillik!

Tamás: Addig innen ki nem szabadulsz, amíg ki nem töröllek a számítógép memóriájából.

Zebulon: (kétségbeesve) Hogy miből törölsz ki?! Jaj, nem értem.

Móni: Én se nagyon...

Kintről zajok hallatszanak.

Móni: (izgatottan) Psszt, megjöttek anyuék.

Tamás: Várj, lehalkítom a gépet!

3. jelenet

- Papa: (feldobva jön be) Hello, hello! Hogy vannak a fiatalok?
Mama: (szintén fel van dobva, nem veszi észre a Nagyit) Nagyi nem volt itt?
Nagyi: (ébredszik) Áááá....de itt voltam....illetve egy kicsit elszunyókáltam...
úgy látszik...
- Mama: Jaj, anyukám! Csak nem vagy beteg?
Nagyi: Á, dehogy! Csak... olyan hülyeségeket álmodtam...
Papa: (a számítógépre néz) Hát ez meg mi itt a képernyőn?
Tamás: (félve) Ne haragudj apu. Borzasztó nagy szükségem volt a számítógépedre.
- Papa: (lazán) Semmi baj... (mered a monitorra) Inkább azt magyarázd meg, hogy a csudába csináltad azt, hogy áll a program, és egyetlen figura mégis mozog. Ott, az a dundi kisördög.
- Tamás: (tettetve) Nahát! Tényleg! Ööö... biztos elrontottam valamit...
Nagyi: De édes! Mintha beszélni akarna...
Mama: Hagyjátok már azt a nyavalyás kompjutert! Sokkal nagyobb újságok vannak.
- Papa: De még mennyire! Először is. (ünnepélyesen) Tamás fiam! Mától kezdve bármikor használhatod a SZÁMÍTÓGÉPEMET!
- Tamás: (hitetlenkedve) Én?! Egyedül?!
- Mama: Bizony. Telefonált a müncheni pasas, hogy legalább három helyre eladta a kísértetes programodat.
- Papa: Sőt. Rendelt még nyolc-tíz hasonlót.
- Tamás: (udvarol) Dehát tudod apu, milyen lassan programozok.
- Papa: Viszont remek ötleteid vannak. Majd együtt dolgozunk, oké?
- Móni: (reklámszöveget szaval) Géza és Fia! Játékprogram Export-Import!
Nagyi: (boldogan) Istenem! Akkor mégsem fogtok éhenhalni!
Mama: Méghogy éhenhalni! Idenézz anyukám. (egy kazettát kap elő) Ez egy MAGNÓKAZETTA!
- Nagyi: (ironikusan) Tényleg?! Már azt hittem, fagyitorta.
- Mama: Jaj, anyukám! Ezen van az új nótám zenéje. És (átöleli a Papát) az én Gézám programozta a szintetizátort, a dobokat, meg mindent.
- Nagyi: (felháborodik) Micsoda szégyen! Az én diplomás vőm ilyeneket csinál!
- Papa: Jaj, Nagyi! Egy rakás pénzt adtak érte!
- Móni: Anyuuu! Hallgassuk már meg!
- Mama: (álszerényen) Tényleg kíváncsiak vagytok rá?
Tamás: Mi az, hogy! Add csak ide. (kikapja a kazettát a Mama kezéből és bedugja a magnóba)
- Nagyi: Jó, jó! Csak ne legyen túl hangos...
Mama: (énekel)
Gondolkodom, tehát vagyok,
a bugiért majd meghalok,
ha szól a bugi, totál kész vagyok.
- Előveszem és berakom
a kazettám menő nagyon,
ha a szomszéd ugrál, jól pofáncsapom.

Mama: A kishúgom pörög az asztalon,
a jó anyám sír a sezlonyon,
a szubkultúrától beremeg a vasbeton.

Ha egyszer tán majd meghalok,
a bugiért feltámadok,
Reped a föld a síromon,
Nosztalgia ül a hullámon,
Ha szól a bugi, máris számolom,
hogyan egy, két, há, négy,
öt és fél hat...

Nagyi: (gyanakvóan) Te Kriszta! Biztos, hogy ez nem olyan tingli-tangli zene?

Móni: Ez MUSICAL , Nagyi!

Tamás: Jó kis kemény nóta, gratulálok!

Papa: És többet keresek vele, mint a hülye főnökömnél , a Kovácsnál két
hónap alatt.

Nagyi: Hálisitennek. Már azt hittem, ezentúl mindig tőlem fogtok
kölcsonkérni.

Papa: (kuncog) Láttatok volna az Anti képét, amikor meglátott a stúdióban..

Mama: (gyanúsán igazgatja a haját) Jó, jó. (hirtelen) De most már csipkedd
magad! Nyolcra vissza kell érnünk a stúdióba.

Nagyi: ÉJJEL dolgoztok?!

Papa: (lezseren) Tizenegyig még rendbe tesszük a második nótát.

Nagyi: Gyerekek! Ugye elvagytok egyedül. Olyan fáradt lettem hirtelen.

Móni,Tamás: (lelkesen) Persze, Nagyi!

Mama: Gyere anyu, elviszünk egy darabon.

Papa: (elmenőben) Sziasztok gyerekek. Nyugodtan felugorhattok a
Zsuzsáékhoz videózni.

Tamás: Á, inkább számítógépezünk még egy kicsit.

Tamás, Móni kuncognak, többiek el.

4. jelenet

Tamás, Móni visszamennek a computerhez.

Tamás: Nézzük csak, hogy van a mi kalitkába zárt madárkánk. (cseter valamit)
 Zebulon: (mikrofon, kétségbeesve a fejfákba vágja a fejét) Én marha, én ökör! Miért nem mentem vissza már tegnap a pokolba!
 Móni: Köszönjük, hogy annyi jót tettél velünk kedves ZEBI-BABA!
 Zebulon: Dehát én nem akartam jót tenni! (utolsó szalmaszál, gúnyosan) Hááá! Móónikaa! Téged azért jól megrontottalak.
 Tamás: Méghogy a Mónit? Megrontottad?! A suliban bomlanak érte a srácok, mióta nem ücsörög itthon egész nap.
 Móni: (ábrándozva) Még az a magas fekete is....
 Zebulon: (kesereg) Végem van. Megbuktam. Hogy kerüljek így atyám szeme elé?
 Tamás: Elnyerted méltó büntetésedet!
 Móni: Innen ugyan ki nem szabadulsz!
 Zebulon: Jaj nekem, eresszetek ki! (patetikusan) Ó, atyám, hatalmas Belzebub! Segíts! (gyerekesen) Papaaaaa!

Félelmetes dübörgés, fény villog majd kialszik. Dübörgés vége, fény fel.
 Belzebub hanyagul támaszkodik a monitorra.
 Gyerekek hanyatt-homlok rohannak egy sarokba.

Móni: Úristen! Egy ördög!
 Belzebub: (szertartásosan meghajol) Belzebub vagyok, a fő-fő sátán, minden poklok fejedelme.
 Tamás: (magánkívül dadogja) Bubu - bábá- bebe- belze- bubu...

Belzebub közelebb akar lépni, gyerekek összekapaszkodnak.

Belzebub: Csak nem félték tőlem, gyermekeim?
 Tamás: Á..ááá..dddd...dehogya...
 Móni: Cs...csak...rettegünk... egy kicsit...
 Belzebub: Na, várjatok csak! (Egy-két delejező hókuszpókuszt csinál)

Móni, Tamás összerázkódnak, megkönnyebbülten lazák lesznek.

Móni: Jé, már nem is félek.
 Tamás: (lezserül) Á, mi van hugica, betojtál?!
 Zebulon: Jaj, papa! Szabadíts ki ebből a rohadt computerből!
 Belzebub: (monitorhoz) Ó, édes egyetlen Zebulon gyermekem! Hát téged aztán jól kalickába zártak! (Tamás felé kedvesen) Jó programozó leszel belőled, Tamás fiam!
 Tamás: (nagyképzően) Hahaha! Zebulont ugyan nem szabadítja ki onnan senki! Befagyasztottam a játékprogramot.
 Belzebub: Ugyan már Tamás! Egy ilyen elavult, ócska masinával még én is elboldogulok. Nálunk, a pokolban sokkal modernebb számítógépek vannak.

Belzebub hókuszpókuszol, a szokásos fényvillogás, majd megjelenik Zebulon. Zebulon csapzottan veri le magáról a "temető porát".

- Belzebub: (mint apa) Hát te meg hogy nézel ki Zebulon?
 Móni: (gúnyosan) Zebi-baba egy kis temetői verekedésbe keveredett néhány jóképű sírásóval...
 Belzebub: (mint sátán, ünnepélyesen) Gyermekem, Zebulon! Minden lépésedet figyeltem.
 Zebulon: Jaj, papa, nem sikerült semmi! Hiába bújtam beléjük (gyerekekre mutat), nem tudtam őket megrontani.
 Belzebub: Éppen ellenkezőleg, édes fiam. Remekül teljesítetted a feladatodat.
 Zebulon: (hülyegyerek) Jaj, papa, nem értem.
 Móni: (szintén értetlenül) Dehát nem rontott meg bennünket...
 Belzebub: Ó, naív gyermekeim! (magyaráz) Az ördögnek az a dolga, hogy megpiszkálja az emberek lelkét. Ilyenkor kikergeti őket unalmas, egyhangú életük mocsarából. Ha jól sikerül a piszkálás, elkezd másként gondolkodni, mint azelőtt.
 Zebulon: Jaj, papa, nem értem!
 Belzebub: Na ide figyelj, Zebulon! Ott volt például az a Galilei. Őt még az ük-ük nagyapád piszkálta meg. Istenem! De szép munka volt!
 Tamás: Hát persze! Akkoriban mindenki azt hitte, hogy a Föld lapos és tányéralakú. Galilei pedig elkezdte hirdetni, hogy a Föld gömbölyű és a Nap körül forog...
 Móni: ..és ráfogták, hogy megőrült, vagy belebújt az ördög!
 Belzebub: És milyen igazuk volt! (szerénykedve) Különben az Einsteinból, khm, én magam piszkáltam ki a relativitáselméletet.
 Móni: Dehát akkor az ördögök csupa jó dolgot csinálnak?
 Belzebub: Ugyan már, leányom! Akkor üres lenne a pokol. Szerencsénkre sok ember rossz úton indul el ördögadta tehetségével. Ott van ez a Napóleon például. Jól kezdte, aztán fejébe szállt a dicsőség.
 Zebulon: Papa! Akkor én jól piszkálgattam?
 Belzebub: Hát kezdetnek nem rossz. Bár nem volt szép, amikor be akartál csapni, és egy egész napot ellustálkodtál!
 Zebulon: Tudom, tudom. De itt a Földön minden sokkal izgalmasabb, mint lenni a pokolban.
 Belzebub: Na figyelj ide Zebikém! Kissé átalakítottam a Tamás játékprogramját. Ha kedved van, benne maradhatsz. Segítségével eljuthatsz a világ minden részébe, és... kedvedre bújhatsz bele bárkibe.
 Zebulon: Ó, köszönöm, papa.
 Belzebub: Te leszel az én utazó nagykövetem.
 Móni: És velünk mi lesz?
 Belzebub: Ha a piszkálás után jófelé indultok, akkor (sóhajt) SAJNOS nem találkozunk többé. Mehetek az UNALMAS mennyországba. (átöleli Tamás vállát) Pedig nagy szükségünk lenne ilyen ügyes programozóra a pokolban is.
 Zebulon: (Mónihoz lép) Tényleg, Móni Nem jössz velem a pokolba? (fúzi) Mutatnék egy-két csuda izgalmas dolgot!
 Tamás: Azzal még talán (elrántja Mónit) várjunk egy kicsit. (tettetett szigorral) különben is még nincs kész a leckéd!

- Móni: Jó, jó...(vígasztalja magát) A pokolban különben sem lehet szánkózni...
- Belzebub: (búcsúzásra készen,határozottan) Hátha nem, akkor nem.
- Móni: De kár, hogy elmentek! Apuék nem fogják elhinni, hogy ilyen (bókol) híres vendégeink voltak.
- Zebulon: Jaj, Papa! Illene elbúcsúznunk a szülőktől is.
- Tamás: Jó, jó. De ők most a stúdióban vannak.
- Móni: Igazán megvárhatnátok őket....
- Belzebub: Nem! Arra már nincs időnk. Hálístennek (mutatja) manapság túl sokan kerülnek le hozzánk a pokolba. De azért (töpreng) végülis elbúcsúzhatnánk tőlük is.
- Zebulon: Jaj, Papa! Nem értem!
- Belzebub: (fenyegetően) Zebulooooo! Teleportálás. 8.lecke!
- Zebulon: Hát persze! Hogy én mekkora marha vagyok! Buuuu! A teleportálás a kedvenc tantárgyam!
- Móni: Tele-??? micsoda?
- Tamás: (magyaráz) Te - le- por- tá- lás. Valahonnan eltűnik valaki és egészen máshol bukkan föl.
- Móni: (nem érti) Aha.
- Belzebub: Na Zebulon! Megpróbálsz?!
- Zebulon: (fennhéjázva) Ugyan már! Gyerekjáték az egész! (varázsol jobbra-balra, idétlenül hadonászik a kezével)
(Mama balról, Papa jobbról kábán betántorognak)
- Mama: Úristen! Hogy kerültem én a spájzba?!
- Papa: Nem értem ! Hogy lett a stúdióból fürdőszoba?!
- Belzebub: Zebulon, Zebulon! Megint elbaltáztál valamit!
- Móni: Az istenért, anyu (Belzebub felé) már elnézést. Ne ájulj el! Képzeld, mi történt...
- Belzebub: Nyugalom, Mónika (Mama, Papa arca előtt delejez a kezével) Egy pillanat alatt mindent a fejükbe gyömöszölök. MINDENRŐL tudni fognak. SÓT. MÉG CSAK MEG SEM FOGNAK IJEDNI! (hátralép, "felébreszti" őket) PUKKKK!
- Mama: (magához tér) Hát ez marha jó! Belzebub az ördögök fejedelme az én lakásomban!
- Belzebub: (földig hajol) Madam!
- Papa: Tiszteletem uram! Szóval az Ön fiacskája bújkált belénk!
- Zebulon: Elnézést, de ez volt az ördögvizsgán a feladatom...
- Mama: Ugyan már! Végre megint énekelhetek!
- Papa: Én meg megszabadultam a hülye főnökömtől!
- Nagyi: (megjelenik az ajtóban, spiccesen egy pohárral a kezében)
Hé, hé, hé! Hát velem senki nem törődik?!
- Papa: (ijedten) Jaj, Nagyi ! Az istenért! Ne ájulj el!
- Nagyi: Méghogy én?! Csak nem ijedek meg egy-két ördögtől? Ha tudnátok, hányszor bújtak már belém. (vihog)
- Belzebub: (kezet csókol Nagyinak) Most már IGAZÁN sajnálom, hogy mennünk kell. (Tamáshoz lép, kezet nyújt) Tamás! Gratulálok! Remekül működöt az ÖRDÖGCSAPDÁD.
(kompilemezt vesz ki a zsebéből) Na és a zeneprogramokhoz is értesz?

Tamás: Zeneprogram a Pokolból?! (kikapja a kezéből) Hát ez tökjó! (bedugja a computerbe, Papa segít a gombokat nyomogatni)

Belzebub: Ezzel a nótával szeretnék elbúcsúzni tőletek. (szerénykedve) Én magam komponáltam...

Zebulon: (Mónihoz lép, szertartásosan) Szabad a hölgyet egy búcsútáncra?

Móni: Oké Zebibaba. De vigyázz! Mert még MEGRONTALAK!

Nóta indul

Belzebub: (énekel)
 Segít az ördög, sose félj,
 hogy izgalmasabb életet élj,
 de ha randa lelked sunyi úton jár,
 Belzebub téged tárt karokkal vár.

MIND: Ne félj, ha az ördög rusnya,
 ne félj, ha görbe az orra,
 ne félj, ha lompos a farka,
 az ördög hátán jutsz el a mennyországba.

Belzebub: Gonoszabb nálunk sok-sok ember,
 lelket nyomorít csábos csellel,
 mézes-mázos szóra ne hallgass,
 báránybőrben is lapulhat farkas.

MIND: Ne félj, ha az ördög rusnya,
 ne félj, ha görbe az orra,
 ne félj, ha lompos a farka,
 az ördög hátán jutsz el a mennyországba.

VÉGE